Eric van Hoof

De Droomkleur

Een langere inleiding dan ik aanvankelijk voor ogen had

Het was vreemd om deze bundel samen te stellen en gedichten uit te zoeken die wel of juist niet kwalificeren voor opname. Waarom ‘De Prismatische Slang’ wel en ‘Deze Kille Machine’ niet? Terwijl de Machine, zoals ik het gedicht niet fantasievol maar wel liefkozend ben gaan noemen, het altijd goed doet op het podium en ik ‘De Prismatische Slang’ niet één keer heb opgevoerd. De eerste versie van ‘Deze Kille Machine’ was een poëtische ramp, ik wist niet wat ik ermee aan moest. Ik schreef een andere versie maar was nog niet tevreden. Op gegeven moment las ik het weer en ik las het in een ritme wat later de drive van het gedicht is geworden, het resultaat hiervan is een gedicht wat het beter ‘live’ doet dan op papier.
Maar oordeel zelf:

Deze Kille Machine (live versie)

In deze koude wereld
Omarmd door dit koude leven
Verzwolgen door machines
Die door elkaar spreken
In zoveel verschillende talen
Leven

Machines als klokwerk
Hun pompen en zuigers
Veren en vliegwiel
Draden, kettingen, contragewichten
De grote kille machine
De grote kille machine

Tussen vermalende raderen
Verterend en gewetenloos
Schuilen Juggernauten
Die doorgaan doorgaan doorgaan
Vierentwintig uur
Zeven dagen per week

Mengt dit Gouden Kalf
Olie met offerbloed
En wachten wij
Op de machina van een god
In deze kille machine
In deze kille machine

Draaiend,
Draaiend en malend
In deze kille machine werken wij
In deze kille machine wonen wij
En deze kille machine wacht
Niet

Deze Machine Metropolis (herschreven)

Blaas wolken stoom in de koude lucht
Laat mij je koesteren in mijn warme jas
Hoor, zelfs de machine zucht
En ik streel het elektrische gewas

Ik pluk ijsbloemen met een ijskrabber
Die groeien als rijp op metaal
En deze pijpen zijn als rabarber
Laat ons nu genieten, spreken is banaal

Hoor het constante zoemen
Ik denk soms dat het bijen zijn
Hoe kan ik toch deze natuur roemen
Hoe omschrijf ik de schoonheid en het venijn

Hoe beschrijf ik haar precisie
En haar gehele constructie
Hoe laat ik je delen in mijn visie
Op deze enorme machinale industrie?

Hier is spanning en uitzicht
Opererend naast de vermalende raderen
Uitkijkend op het verre groene licht
Dat aangeeft dat de elektrische aderen

Pompen en alles goed is
Emotieloos logisch en objectief
Opereert de machine met een zacht gesis
Schoonheid, alles is relatief

Maar hier werken we allen
Plichtmatig, uniform en in opdracht
Voor een credo en getallen
En op niemand wordt gewacht

Maar naast de bundel is er nog een hele wereld daarbuiten, in de virtuele ruimte en weblogland, waar allerlei dingen gedaan worden die niet in boekvorm gevat kunnen worden. Zo heb ik gedichten vol hyperlinks, verwijzingen en plaatjes die uit het hele internet afkomstig zijn, wat moet daarmee gebeuren of gedaan worden? Dat medium is vluchtig en over tien jaar staan ze er niet meer. Ik ben zeker niet de enige die dat doet, het is mijn inziens de laatste nieuwe hype van een stroming die al een paar jaar bezig is met ontstaan. Mocht u zich afvragen wat voor een stroming deze gedichten zijn: velen zullen het grootste gedeelte vermoedelijk post-modern noemen, omdat ik wellicht taalspellen speel, of al dan niet probeer om zaken in de poëzie op te nemen die van andere tijden, culturen of een reactie op voorbijgegane stromingen zijn. Ik noem het neo-existentialistisch, een uitdrukking van wat het is om in de moderne wereld of nog erger, in *of* mijn, *of* de persona’s hoofd te zitten en tegelijkertijd een poging tot het creëren van een culturele identiteit door het incorporeren van

andere culturen en invloeden. Maar, maakt het eigenlijk uit? Het belangrijkste aan poëzie is, mijns inziens, toch hoe u als lezer het ervaart.

Maar goed, terug naar deze bundel. De gedichten opgenomen in deze bundel is een selectie van gedichten die zijn geschreven in de periode vanaf dat ik ging studeren (eind 1995) tot ik de eerste keer op het podium stond (begin 2006). De gedichten die aan het eind zijn opgenomen onder de noemer 'Sequentie uit Groot-Stadse Verhalen' zijn gedichten die ergens los staan van *De Droomkleur*, maar op een bepaalde manier ook weer niet. In tegenstelling tot de overige gedichten zijn ze meer allegorisch van aard, maken ze minder gebruik van metaforen en juist meer van symboliek. Ze zijn verhalend, met een kop en een staart en ik hoop dat ze u bevallen. Überhaupt, veel plezier met deze bundel en als we elkaar ergens tegenkomen kunnen we misschien enkele woorden wisselen over deze gedichten.

Een kort dankwoord

Dank aan Evert, Martin, Jaap en Michiel die geduldig luisteren naar mijn gezwets over poëzie en veel van deze gedichten hebben laten leven. Dank aan Geert aan wie ik de eerste blauwdruk van de maan heb gegeven. Dank aan Henk en Irene voor alles. Dank ook aan Diana en Osvaldo zonder wie deze bundel niet tot stand was gekomen. Kaspar, we drinken een biertje jongen.

Maar meer
Meer dan dit alles
Ben ik verschuldigd
Op mijn knieën
Dank aan Laura
Ik hou van je

Eric

Website

Eric van Hoof: http://www.EricvanHoof.nl

Inhoud

Het Gewicht van een Geest

In het hart
Waakt de Sibille
Orpheus der dromen
Oneiros ingesloten
Ommuurd door vlees
En bot en bloed
Ogen zijn tralies
Pulseert de droomkleur
Traag en rustgevend
En hangt aan het touw
Der Schikgodinnen
Het gewicht van een geest
Tot het rafelt en breekt
En Oneiros weer vrij is
Tot dan houdt
Het gewicht van een geest
De kooi van vlees in beweging

Cairo

Een waaier van hersenen
Van een overreden kat
Een waaier van papyrus
Uitgestrekt als een delta
Zo pulseert de stad
Het hysterische hart van Egypte
Het bloed van Afrika
Zwoegend onder de miljoenen mensen
Pompend
In en uit
In en uit
In de cadans van de uren van de dag
Onophoudelijk en nooit slapend

Cairo,
Je bent een koortsige droom
Jij bent een kakofonie
Oriëntaals krioelend in de souk
Het roepen van de koopmannen,
De geuren van specerijen en essences,
De oproep van de Allah Akhbar
Die vervormd door de stoffige straten galmt
Zij vormen jou
En wat kan de verbijsterde reiziger
Anders doen
Dan meegaan op jouw dissonante ritme?

Blauwdruk van de Maan

Ik verkoop de blauwdruk van de maan

de zenuwachtige sneeuw in je aderen
het knagen aan je rede
je weet dat je het nodig hebt
je weet dat je het wilt
ik bied hem aan

De blauwdruk van de maan

een route naar waar weggewimpelde emoties liggen,
weggesmeten idealen schreeuwen,
en vergeten dromen verwaaid dwalen
de zoektocht naar een doel
de wegenkaart uit frustratie

Ik verkoop de blauwdruk van de maan

het is de zenuwachtige angst van liefde
de dwaasheid van een hunkering
de kracht van een passie
een verslaafde keert terug naar zijn dealer
mijn prijs kun je later voldoen

Want ik verkoop slechts de blauwdruk van de maan

een nederig handelaar
in wat nooit geweest is
en dat wat had kunnen zijn

De Prismatische Slang

In de droom
Praat de slang
Sissend en loom
Woorden bijtend en wrang
Een giftige caleidoscoop
Een bittere waarheid
Met een bodem van hoop
Wentelend in taalbehendigheid

De slang met de vele facetten
De slang met de vele kleuren
Laat zich niet beletten
Om levens te verbeuren
Jij, de slang die kruipt
Door leugens en mijn deceptie
En door hopen en dromen gluipt
Weet van woorden en diens perceptie

Noch laat deze prismatische slang
Opgesloten in het onbewuste
Het koepelvormige gevang
De zaken op het lot berusten
Want in de droom
Praat de slang
Sissend en loom
Woorden bijtend en wrang

Leiden, Jij Labyrint

O Leiden, jij labyrint
Voortstuwend over vochtige kades vermolmde steen
Spiralend en zwoegend naar verlichting

Kluwens grachten en gebouwen die plechtig buigen
Voor grootheden die hier gelopen hebben
En nu hun rug niet meer kunnen rechten

Maar Leiden, vervloekt labyrint
Het mensenzand dat wegsijpelt tussen je voegen
En je hart zinkend in de zwetende zuigende zwarte aarde
Je verleden verhaalt glorieus heldendaden
Maar in het heden zwijg je in alle talen

En de toren is een baken van een hels labyrint
Waarin de winkelende massa vertwijfeld uitgeeft
Als een minotaurus verblind door pincodes

O Leiden, jij als labyrint
Geef dan je kennis, toe, geef
En open je furieus dichtgeknepen oog

Nachtmerrie en Droom

het verschil tussen nachtmerrie en droom
is de plaats waar je staat
de vertraagde achtervolging
door begeerlijke jonge lieden

het verschil tussen nachtmerrie en droom
is verschil in perceptie
alles verliezen is een nachtmerrie voor de een
maar een droom voor een boeddhistische monnik

het verschil tussen nachtmerrie en droom
is verschil in gevoel
jachtig en benauwend en dreigend
toch de rust en het geluk behalen

het verschil tussen droom en nachtmerrie
is verschil in betekenis
nachtmerrie dat dit eeuwig doorgaat
en de droom dat het nu stopt

Wensput van de Sterren

Geen poorten naar de ziel
Dieper, dieper in die stille wateren
Duiken naar dromen en wensen
Die onwillig getoond worden

De aardse wereld is er een van mimiek
Het heelal is er een van stille repliek
En de vader van de gedachte
Kan zijn kind prematuur doden

Als stroboscopische sterren,
Stervend dromen verliezen
Vergeten wensen als Sisyphus' steen
Zwaartekracht wint altijd

Smijt de steen als het muntje
In de wenspunt van de sterren
Grijp de kosmische schittering
Die zo dichtbij opgesloten ligt

Haar ogen zijn
Als de wensput van de sterren
Een zwart gat
Waar niet eens licht uit ontsnapt

De Dans (Joseph Campbell)

rusteloos en zo nieuwsgierig
trots op zijn resultaten
zoekt de mens immer verder
in het onbekende diepe
naar antwoorden en verbanden

als een ongeduldige dans
met gesloten ogen
zodat de wereld niet draait
wordt gezocht in de diepte
waar de schatten in lagen wachten

in de eerste diepte
vindt hij resten van civilisaties
die millennia teruggrijpen
en werelden laten passeren
voor hen die het willen zien

en verscholen in de tweede laag
daar rusten zij
de machtige jagers en
de krachtige maar primitieve boer
gewikkeld in een eeuwige slaap

en daar diep beneden
daar in het donker
ligt de ultieme horizon
daar ligt het beginsel
de rituele dans
die ons verbindt
met de aap
en de vis
en de bij
met het leven

Vorst

In het bevroren landschap van smart
Ligt onder de permafrost
Ergens een bevroren hart
Een bonk kristallijn compost

Moet ik wachten op de dooi
Om weer smaragd te tonen?
Moet ik wachten op de dooi
En wederom mezelf honen?

Nee, blijf maar in je cel van ijs
Onderkoeld en bevroren
En je ommuurde gekrijs
Is door niemand te horen

Laat komen die vorst
Dan neem ik mijn voorhamer en mijn smart
Laat komen die vorst
Dan versplinter ik jouw hart

Passages

ze ging mij verrassen
we reisden door de heuvels
die een sinus van het landschap maakten
tot we in de gespleten stad kwamen
Anton Pieck schilderde dit
met zijn gekleurde gevels
poorten, doorgangen en vele passages
uitgestrekt Luxemburg
een stad van sprookjes
de stad van mogelijkheden
elke passage leidt naar iets nieuws
zei ze en ze heette mij welkom
lachend rende ze
naar de kleine rivier in het witte dal
het was koud en haar liefde
was te lezen in de lucht
wn ik was de schuifelende stumper
die overal foto’s van wilde maken
alsof herinneringen zo gevangen kunnen worden
binnen deze stad
die oud en nieuw verbond
met zijn hoge bruggen over de kloof
zo vonden wij elkaar ook
en waren wij aan elkaar verankerd
terug in ons kleine hotel
bij het pittoreske station
als van een modeltreinbaan
terwijl het buiten vroor
vonden wij elkaar
en beminden wij elkaar
op het vloerkleed van deze stad

Something Blue

Ik was erbij
Ze ging trouwen
En ze was schitterend

Een perfecte geplande choreografie
In het wit
Met de ringen op rood

Haar moeder huilde een oud stramien
Something old, something new,
Something borrowed, something blue

Schrijden over bloemblaadjes
Voorzichtig op glazen muiltjes
Lachen achter een kanten hand

Ze had alles
En die schalkse glimlach
Had mij alles moeten zeggen

Maar ik besefte het pas
Toen ik naar
De champagnekleurige uitnodiging keek

Ze had iets nieuws
Ze had haar jurk, haar ringen
En ze had hem

En daar op de tweede rij
Zat ik,
Iets ouds en geleends

En ik gaf haar
Iets blauws
Om het af te maken

De Louteringspoort (in de supermarkt)

Dit is de poort,
Die de toegang tot de samengeschoolde kleuren afbakent
Waar de kroppen sla lui liggen op hun stellage
En waar de hitsige bananen pronken met hun kleuren

Dit is de poort,
Die de dood splitst van het leven.
Waar de trotse appels liggen
Gescheiden van de toornige tomaten

Een stapel volgevreten meloenen staart papperig
Geroezemoes, geratel in deze hebzuchtige heksenketel
De groene paprika benijdt de rode om zijn kleur
En de sappige vruchten denigreren de gedroogde

Dit is de poort,
Waar honderden doorheen lopen.
Langs het voedsel, langs het vlees,
Zich een weg kronkelend naar de kassa.
Het is dezelfde mens die zich niet realiseert
Dat er anderen zijn. Oh egocentrisme,
Laat eens merken dat je er niet bent

De Edinburgh Trilogie

I
De vrouw kijkt naar de donkere lucht
En leunt verwachtingsvol tegen het raam van de koffiebar
Zij ziet het donker neerdalen over de stad die haar thuis is
Zij wacht bij de balie, gemoedelijk knikt zij de bediende toe
Nog even en er wordt gesloten

Ze kijkt naar de oude mastodont gebouwen,
Leunend op het trottoir, gezapig voor zich uit kijkend
Haar blik dwaalt over de verlichte vitrine die zoetigheid aanprijst
Haar blik dwaalt over de late gasten die praten over regen
Zij lacht vanwege de herkenning, want dit is haar huis

In de motregen die de straatlantaarns bevordert tot sterren
In deze oude stad met haar zwarte kerken en de paleizen
Die als oude katten neergevleid zijn op de heuveltoppen
Loerend op de mensmuizen in het dal
Schiet zij met haar koffiebeker snel door de straten

II
Geel-grijs
Buigt het bejaarde gebouw door
En grijs-zwart
Knikt zijn overbuur het kantoor toe

Statig reizen de gebouwen mee
Op de deinende stenen golven
Als een veld vol distels gevangen in de wind
Heen en weer geschud als een speels spel van wolven

Trotserend met haar hoofd omhoog
Knielt Schotland aan haar voeten op de barre steen
Gebroken maar nooit overwonnen
En met een moed die nooit verdween

En als er een feest is, met eten, whiskey en wijn
Geel-grijs
Zal de dan de kleur van de stad zijn
En grijs-zwart

III
Verborgen in de mist van het dal
Ruikend naar benzine, zuur water en verval
Ligt als een grondplant uitgestrekt
De droom die door haar inwoners is verwekt

Vuur en water, aarde en lucht
En spoken en pookas als gerucht

De stad ligt koelbloedig en stoïcijns
Als een geest met een eeuwige grijns

Draaiend en kronkelend
Wentelen de stegen en wegen bekonkelend
Om elkaar heen als oude wijven
Eeuwig fluisterend met hun kromme lijven

Op en neer, op glooiingen voorwaar
Zit zij als een koningin en barbaar
En de heuvels armleuningen gelijk
Voor de troon van de vorstin van dit rijk

Vorst II

En toen kwam de winter
En bedolf ontbijt en beddenlaken
Onder ijs en sneeuw
De stille schreeuw
Maar het kan je echt wel raken
Als ik je hart versplinter

De Koningin

Zij is een vorstin
Als overwonnene geef ik mij aan mijn koningin
Verblijf ik in het paleis der liefde
Ik onderwerp mij als de Nubische krijger
Aan de voet van haar ivoren troon

In mystieke gebaren hult zij zich
En haar handen zijn als haar gouden sluier
Geknield, in haar zaal verblijf ik
Vol majestueuze pilaren, haar troon en beelden
Als een dwerg tussen de reusachtigheid van haar zijn

(Be)Noem de Lichaamsvernietiging

Zo puur en koesterend integer
De tempel van het lichaam
Draagt een gezicht en je naam

Staren tranen naar de tand des tijds
Die graag jagers met giftige appels stuurt
Is dat de ziekte die is binnengedrongen

Die spieren wegteert en huid verdroogt
Tot deze barst en het gezicht is verwrongen
En enkel een stem over blijft zonder geluid

Of sluipend knagend
Stil jagend, naamloos en onzichtbaar
Als een god heersend en ontastbaar

Wordt wakker in een lucht van ether
Het leven wordt langzaam weggegrist
Laatste woorden vallen altijd stil

Genezing

Zo lang vrat het
Aan vermolmde resten

Leven op hoop voedt de geest
Maar doodt het lichaam

Vechten verteert wilskracht
Maar toch slepend doorzetten

Loden moment na loden moment
Afwachten…wegtellen

Maar nu niet meer
Vanaf nu nooit meer

De Vooravond van Verandering

Het is de vooravond van verandering
Als water door poreuze steen
Sijpelt kennis traag en onwetend
Maar onderhuids kruipen de insecten
En gezeten bij de oude stadspoort
Waar een kanon steunt op een vermolmde stok
Daar drijven de wolken altijd verder
Maar niet nu, niet vandaag

Een nieuwe maan toont zijn gesloten oog
De sterren verhullen zich solidair
Want het is de vooravond van verandering
Haastige mensen spoedden
Over springerige kinderkopjes
Vooruitgedreven, weggedreven
Door de vallende duisternis
En de angst van verandering

Wandelaars lopen ineengedoken langs
En fietsers razen voorovergebogen voorbij
Want het gewicht van een manier van leven
Het is slechts een enkeling
Die de geladen atmosfeer trotseert
En met gerechte rug de toekomst tegemoet ziet
Dit is de vooravond van verandering
De dagen van het nieuwe

De jachtige koplampen
Doen de nacht oplossen
Voortgestuwd door de man
Die zichzelf schuldig voortjaagt
Zijn demon is een geur
En diens kind een herinnering
Die zijn leven zal veranderen
Op de heuvel komt het tot hem

De vrouw met haar prille geluk
Die koesterend haar kind vasthoudt
Zoals enkel moeders dat kunnen
Warm en teder lachend
Maakt zij primitieve geluiden
Zij zijn de voorboden
Van wat komen gaat
Van wat zij zal zien in zijn ogen

De jongeling die verveelt luistert
Naar het crescendo van zijn leraar
Hoort het in de onuitgesproken woorden

Zaken die hij nu nog niet kan bevatten
Beelden van de toekomst
Woorden van wat gaat komen
De cadans van de vooravond van verandering
De trilling van de dagen van het nieuwe

Een Kort Uur

een kort uur,
dwalend over uitgestrektheid
over glooiende duinen en helmgras
proef de zilte lucht

zand schuurt zachtjes
als we wegzakken in het strand
hoor het astmatisch ruisen
een zee die danst met teveel ruches

een kort uur,
dat door spanning en moment
een uitgestrekte elastiek wordt
met een rode zon bevroren in water

hand in hand,
je lichaam is warm
en de zon opent de hellepoort
dompelt lucht en wolken in scharlaken

maar het is maar een kort uur
en de dreigende dwang van buiten
wacht alweer getrouw
maar, dat kan ons gestolen worden

want dit korte uur is onze tijd
om ons te verliezen
in elkaar, in rood, in zand
en in de tijd die telt

Maastricht – Een protestlof

Maastricht
geen bohémienne meer
maar een grandeur
van statige pandjesjassen
paraderend met zwier op zondag
maar de stadsmuur is versteende trots
die mij buiten sluit

Maastricht
mijn stella mosae
ligt chauvinistisch verscholen
achter voorbijgegane façades
haar toegang beschermd
door een Hellepoort
in het kinderkoppige Jekerkwartier

Maastricht
mijn statige dame
je binnenstad is een klankkast
die alles laat aanzwellen
vol bombast
maar je bent zo frêle
als een accordeon in de wind

En de persoon op straat
neuriet de melodie
van jouw verhalen en legenden
vol avontuur en monsters
van hoeren in de Stokstraat
verdreven door vernieuwing
de Maria Sterre der Zee
zwoegend door de sneeuw
voor het wonder van genezing
en in alles diezelfde melodie
van Wijck tot Vrijthof
krachtig en vol overgave
want jouw inwoners zijn jouw koor
die in die melodie
neuriën, zingen, praten
schallen, over kasseien
bruggen en pleinen

Maastricht
je bent zo frêle
als een accordeon in de wind

Heksendans (Hexentanz)

Momenten vliegen stormend voorbij
En stil besluipen tijdens het jachtige vuur
Woorden en stijlen vormen een kolkende brij
Maar verbeeld ik het giechelend kirren van gebochelde wijven?
Omdat ik bezeten zweet op het heksenuur?
En ik ervoor kies om in de heksendans te verblijven?
Roert elke toetsaanslag de vliegenzalf boven mijn inwendige vuur?
Brengt elke gedicht de verkoop van mijn ziel dichterbij?
Want elke seconde van mijn poëtisch gestaar is puur
Afzien uit angst dat mijn muze zich afkeert van mij

Wereld van Glas

de onzekere wereld in reflectie
een lens die naakten kleedt
zodat iedereen mooi is

in een regenboogspectrum van kleuren
met de volle smaak van lippen
en de geraffineerde geuren van Aftershave
die dorstigen laaft
en elk woord een waarheid wordt
met een klank op vleugels van Hermes

luistert ze naar een dissonant

de wereld die is en de wereld die was
haar dingen van lang geleden
herleven in een resonerend glazen land

Bloemencorso op het station

Geamuseerd zag ik mijn collega
Qua bloemen om zich heen kijken
Ik zag hem
Maar hij zag mij niet

Flirtend zag ik een mooie vrouw
En als een pauw pakte ik uit
Zij zag mijn bloemen
Maar mij niet

Zelfverzekerder lachte ik
Nu tegen iedere vrouw
Met grote ogen zagen zij enkel bloemen
En mij niet

Tot er een kalende, gezette man
Langs mij paradeerde
Die mijn bloemen niet zag
Maar wel mij

En ik besefte wat zij zagen
Waarachter ik verscholen ging
Een romantisch verhaal;
De idee bloemen

Ik zal ze haar geven
Dan zal ze mij zien

Ons Barcelona

Geluid dwaalt
Langs de afgeknotte blokken
Als een draak volgevreten
Aan maagden naar zijn nest
Over de stenen bodem
Van een gebouwencanyon
Naar waar een man
Zingend batterijen verkoopt
Aan vrouwen die flirten
Met de bloem van Flamenco

Jij en ik, deze verleiding
Laten wij ons hier tegoed doen
Aan de appel van Discordia
En jagen op de draak
Laten we dwalen langs de parken
Op zoek naar stilte waar niemand ons vindt
Laten we dwalen langs straten
Waar het zo druk is
Dat we elkaars hand moeten vasthouden
Om elkaar niet kwijt te raken
Dit is nu ook onze plek

Godverdomme, ik mis je

Droom, Ouroboros

I. De cyclus van zilver

Ik droom over schoonheid en liefde
Puur als een zilveren meeuw
Klievend door een lucht van kobalt
De sensatie van vliegen
De angst voor vallen
Daarom omhels ik dromen
Want als ik hard genoeg droom
Dan zullen ze uitkomen

En dan jij...

Ik kom voor mijn Venus!
Oh, altijd die strijd der liefde,
Misschien het eerst ongeoorloofd,
Maar minnaars zijn wij toch
Uitgebannen en veracht mijn verleden
Uitgesponnen en helder mijn toekomst!
Ten strijde! Overwinnen zal ik dit land!
Voor jou mijn koningin!
Heraut, breng mijn boodschap!
Breng mij mijn wapen, schild en harnas!
Laat het volk het weten!

En dan jij...

Schuchter snak ik naar de aanraking van je,
Timide, kijk ik naar je hoe je beweegt
Verlegen, lach ik je toe,
Stiekem raak ik je aan,
De structuur van je huid neem ik waar
En de vorm van je lippen als je praat
Hoe de haren dansen als je je hoofd beweegt
Hoe je ogen glimmen in het licht
En hoe de woorden hangen in de lucht

En dan jij...

Binnengelopen in een zaal
Met slechts twee spiegels

Maar zenuwachtig ben ik
Ik wil een wonder creëren
Jij bent de muze voor mijn kunst
Je zit op een ivoren troon
Zo ver bij mij vandaan
Mijn koningin, voor u dit werk

En dan jij…

Mijn vijand zul jij zijn,
Je bondgenoot zal je verzwelgen
Het vuur behoort nu tot mij
Zoals het brandt in mijn aderen!
Onderwerp je of voel mijn woede
Het staal wat van jou was zal je ondergang worden.

En dan jij...

Binnengelopen in een zaal
Met slechts twee spiegels

Dans de dans met mij Venus
Ik wil je
        Maar ik...
Stel je voor wat we zouden kunnen doen
        Ik hou...
Ik wil je
        Ik geef...
Stel je voor wat we zouden kunnen doen.
        Jij bent alles...
Ik wil je lichaam
        Jij bent zo lief
        Stel je voor wat we zouden kunnen zijn
Ik wil je lichaam
        Ik droom over schoonheid en liefde
Ik wil je
        Als een zilveren meeuw
Ik wil je bezitten
        tegen een lucht van kobalt
Ik wil je lichaam
        De sensatie van vliegen
Ik wil je
        De angst voor vallen
Ik wil je
        Ik omhels dromen
Ik wil je lichaam
        En ik...
Ik wil je

II. De eeuwige dans

De eeuwige danser
Dansend op de toon
De dreun, het geluid van het al

Kan ik dansen met jou?

Mag ik mijn hand uitstrekken?
En aarzelend wachten of je accepteert?

De eeuwige cyclus
Van leven en vernietiging
Als de cyclus overnieuw begint

Als Ouroboros rond draait
In zijn slaap
In mijn hart

III. Een ceremonie in bloed

Het vuur laait op,
De Dans wordt gedanst
De vele kronkelende lichamen
Schichtig in de gloed van het vuur
Rood tegen het zwart van de nacht.
Twee stemmen glashelder
Door het nachtkristal

        Schreeuwen
Van euforisch gejoel
        Sensueel
Van een dreigend orgasme

De chaotische dans,
Wild en heftig,
Rond het vuur,
Twee beelden
En rond en rond en rond.
De dansers
Opzwepend, ritmisch, orgastisch.
                        Dans,
                        Dans,
De danser en de dans,
                        Beweeg
Kronkel
                        Strek buig
Stap schud gil roep draai en dans!

Ik wil je

Rondtollend,
Cirkelend,
Een schot van zwiepend haar,
Verstrengeling van lichaamsdelen
De drift, passie, zweet.

Ik wil je

Dan het beeld van jou
Getatoeëerd op mijn netvlies
Je stem geëtst op mijn trommelvlies
Je karakter gegraveerd in mijn brein
Het bloed kookt.

Ik wil je

De dans laait op,
Het vuur laait hoger,
Cirkels dansen eindeloos
Ouroboros danst in bloed

Houd je van me?
Vuur, vuur, woorden die me steunen
Ja, ik houd van je
Dans, passie
Ja ik dans over je lichaam
Mijn ziel, mijn handen, mijn ogen, ik
Dans!
Onderscheid mij van de dans.

Ik wil je

Kom, kom

Ik wil je

Oh,
Oh,
Ouroboros

Maar,
Mijn woord
Ik droom over schoonheid en liefde
Ik wil je
Als een zilveren meeuw
Ik wil je
Tegen een lucht van kobalt
Ik wil...
De sensatie van vliegen
Ik droom over...
Ik omhels dromen
Ik droom...
Als ik hard genoeg droom
Mijn droom heeft mij gevonden
Ze dan voor ons uitkomen
Mijn droom ligt in mijn handen

De Droomkleur

De vrouw met de sluiers
dansend in de wind
zat op het warme zand
en praatte tegen een schedel
vastgeklemd in haar hand
Ik ging naast haar zitten
alsof ik haar al jaren kende
Ik vroeg “Wat is de droomkleur?
en wat is het gewicht van een geest?”
Ze keek me aan met haar bruine ogen
ze knipperde een paar keer en zei
“In dit Jungiaans landschap van zand
met een storm
en een paard,
een bokaal waar misschien water in zit
In dit landschap staat een ladder
reikend naar de lucht
En in dit landschap staat een kubus
en als die kubus een kleur heeft
dan is dat de droomkleur
En dit alles
is het gewicht van je geest.”

Sequentie uit Groot-Stadse Verhalen

Passanten kijken raar als je in de goot ligt te roepen – De Witte Vrouwe

Zwoegend sleur ik mij door het moeras
Zuigend trekt het mij naar beneden
Verwrongen klauwen metalen bomen
Scheuren kleding rafelig
en maken van elke stuk huid boter, kaas en eieren

De zwarte spiegel van het water
echoot mijn spookachtige gelaat
nat en koud en moe volg ik het stille baken
Dat, dat dwaallicht in de verte
dat leven geeft aan monsterschaduwen

Laat mij niet zinken in vloeibaar asfalt
Dwaallicht! Dwaallicht help mij toch
naar het droge, de hoop op een afdruk
Sereen en schoon zweeft zij verder
buiten het bereik van mijn grijpende handen

Ik denk terug aan de woestijn,
met zijn onbarmhartige zon en zijn gebleekte beenderen
Verdrinken kon je enkel in het stof
Een man spiegelde zich met keppeltje, mijter en fez
steeds opnieuw, macht komt voort uit aanhang

Maar ik ben verder getrokken
Ik herinner me de oude man die zei
dat ik op moest passen voor het lied van dit verloren land
Ik herinner me de roep en verlokking
de stille roep van de ivoren toren

Ik denk terug aan de woestijn
aan verlokkingen en de wens dat ik het anders wilde doen
Maar toen ik de andere reizigers tegenkwam
die sloffend en bestoft langs sjokten
zong ik het lied met hen mee

Desperaat kruipend ploeter ik verder
Zompig, het moeras door
Ik moet erdoor, smerig en stinkend
naar waar mijn Witte Vrouwe wacht
Zij wacht voor mij, ginder, op het droge

En in haar nabijheid zal ik mij vleien
Haar aanwezigheid zal mij wiegen
Mijn besmeurde hoofd zal ik vleien in haar schoot
In haar aanwezigheid kan ik mij drogen

De Witte Vrouwe die op mij wacht

Door vermoeidheid heen kan ik haar zien staan;
wit en krachtig,
zwevend en uitnodigend
Zijn Dwaallicht en mijn Vrouwe één?
Zwak hef ik mijn armen uit deze zomp

Het Dwaallicht cirkelt rond mij,
ik ga op mijn knieën zitten
Het dwaallicht lokt en daagt uit
Het danst en lijkt mij uit te lachen
verzwakt, smerig en moe als ik hier lig

Ik recht mijn rug en sta op,
het Dwaallicht komt op mij af,
ik sla er verbeten naar,
het spat uit elkaar en laat mij staan in het licht
van de aanwezigheid van mijn Witte Vrouwe

Dronken in het hart van de stad – Blind ren ik door het labyrint

Blind ren ik door het labyrint
wild, in het donker, in mijn eeuwige eigen stank en alleen
Ik vernietig wat mij niet zint
Medelijden en emoties, ik heb er geen

Deze craniaal geschapen gangen,
waarvan ik de heerser ben, ontluikend
in de duisternis, onsterfelijk en niet te vangen
onverslaanbaar en ruikend

Ik ben heer en meester, ik ben gevreesd
Ik ken hen zelfs voordat ik ze heb aangeraakt
Dwalend en levend in het centrum als een geest
Zolang het offeren maar niet wordt gestaakt

Ik ruik vlees, zij allen ruiken de dood
Binnen deze ommuring leef ik
gevangen in deze cel, gevoed door het Rood
gek, doorgedraaid, het gevoel dat ik stik.

Door het rotsige maar frisse landschap kwam zij
Van verre, gedragen door Hermes’ sandalen
Maar het land bezorgde haar averij
Zij kwam om het centrum van het labyrint te behalen

Zo schreed zij langs krokussen,
over heuvels van puurheid, zonder hinder
Maar ze liep verder en ondertussen

wachtte iemand ver weg, ginder

Maar eerst wachtten de beproevingen
de testen van waardigheid
het kruisen van de brug der tranen en der bannelingen
om te bewijzen haar vaardigheid

Een woeste rivier stortte zich in de nauwe spleet
van de diepe donkere kloof onder haar
penetreerde ruw, kolkte en wit schuim als vloek en leed
een kakofonie van geweld en gevaar

Ze wankelde over de onstabiele brug
omarmd door twee ferme stijve rotsen
De wind, een kus op haar bezwete rug
Ver onder haar, kon ze het water horen klotsen

Het water botste, stootte en penetreerde
ze trachtte het buiten te sluiten
Het water hinderlijk terwijl het probeerde
haar angst en twijfel uit te buiten

Bloed verraadde dat ze zich had gestoten aan een scherpe steen
Maar ze trok verder, over het pad door de rotsen
De brug schreide nog een laatste keer obsceen
Vager en vager werd het ruwe klotsen

Ze liep, gebogen, oplettend
door het rotsige landschap
van scherpe stenen en rotsformaties, naar het beest van faam
in het labyrint, zonder licht en als enig gezelschap

De minotaurus die daar huisde
door de vloek, opgesloten
Ze ziet een herder en zijn hond die zijn schapen sluisde
om te voorkomen dat een groep die was afgestoten

Nog verder uit koers dwaalde
Zij zag een boog van graniet in het dal aan de voet van de berg
Op de boog stond een tekst die zij als volgt vertaalde
‘Zij die hier door gaan, vinden het monster dat leeft van beenmerg

en bloed. Neem Afscheid nu nog kan’
Vastberaden begon ze aan de afdaling
En ik wachtte en ik wachtte en ik verban
jaar na jaar, dezelfde geesten die ik als sterveling

heb ontmoet en nu nog steeds bij me draag.
Ze liep onder de boog door
En nu is ze hier, eindelijk, vandaag

Ik dood stilte, met de kreten die ik smoor

Van hen die hier komen om te kijken en voor hun glorie
zij liggen nu allen aan mijn voeten
Wat ik nodig heb is passie
Passie kan wegnemen het boeten

van mij. Zij komt zo dichtbij nu
Na de uitdagende boog, wacht de grot
die de toegang is tot mijn domein. ‘Verman U!’
schreeuw ik uit, ‘Droom niet, dit is mijn lot!’

Zij hoort de brul, angstig daalde zij af
Het labyrint wacht
Het strekt zich uit als haar graf,
de dood die in haar aanzicht lacht

Droefgeestig kronkelt het labyrint
voor haar in de diepte, iets wat nooit zal staken
Zij murmelt: ‘Van zo ver ben ik gekomen, het begint!’
De afdaling begint, ze mag niet verzaken

Ze is binnen, het kan beginnen!
Ik zal gaan jagen, ze zal niet slagen!
Naar eer en geweten, zal een ieder haar vergeten!
Door deze gangen zonder licht, voel ik enkel de tocht op mijn gezicht

Een splitsing, ze is hier geweest. Ik hoor haar rennen in mijn geest
Ik ren de gang in waar ik rook de geur van haar
vluchtige voetstappen weerkaatsen tegen de muren. Je zult het bezuren
dat je ooit hier binnen bent gekomen. Nooit

heeft er iemand deze grot verlaten. Binnenkort in mijn hand
zul jij verblijven, stervend, en langzaam verstijven
Rigor Mortis. Maar troost je, als ik je leven gris
zul je niet lijden en zal het hiernamaals je verblijden

Daar! Zo dichtbij nu. Ik proef haar op mijn tong
Flarden weeïg zoet zweet
verraden, verraden haar. Eén sprong
Bloedlust en honger razen en zorgen dat ik vergeet

de pijn van liefde die onvermijdelijk leidt tot vervloeking
Ik storm de hoek om, schuim als rabiës op mijn bek
Daar doemt zij op maar plotseling
staat zij stil, zij had de zenit bereikt. Maar ik ben de kat op het spek

en ik sluip op haar af. Ik voel de elektrische spanning
van haar doodsangstige ademhaling in de lucht
Ik nader haar, ik proef het. ‘Ik zing

voor jou.' fluisterde ze in een huiverende zucht

Mijn klauw glijdt over haar lichaam
Ik voel haar perspiratie als een laagje dauw,
of een tere bescherming. Ze is naakt. Een naam
is macht, ik weet hoe zij heet. Ik laat een grauw

Zij schokt onder mijn hand, mijn tweede hand grijpt haar schouder
Ik dans met mijn vochtige, gevoelige minotaurusneus
over haar lichaam en absorbeer haar geur. Haar lichaam wordt kouder
als het zweet verdampt en mijn koude neus

erlangs strijkt. Ik glijd met mijn snuit door het haar
van haar sexe, over haar buik, tussen haar borsten door
Mijn hand glijdt tussen haar benen. En al die tijd staat zij voorwaar
stil, maar rustig begint ze nu te zingen. En hoor

het was schitterend, de rust...
mijn handen vallen van haar af. 'Ik houd van je'
zingt ze. Ik zak op mijn knieën, weg was de lust
weg de moordzucht, de honger. Ze

gaat zitten, benen onder haar gevouwen
Ze omarmt mij. Ik leg mijn kop tegen haar borst
Een tinteling gaat er door mij heen. Van alle vrouwen
is zij degene die de vorst

van het labyrint bedwingt. De vervloeking is verbroken
Mijn zicht keert terug. Mijn gezicht verloor zijn stierenuiterlijk
Ik kan ophouden met hier te spoken,
verlost ben ik, eindelijk!

Vol liefde kijkt ze me aan
Vol vuur en liefde zoen ik haar lippen
Zo zou het zijn voortaan:
liefde zou ik kennen, het was niet meer een van die begrippen

die ik niet kende
Wij verlaten het Labyrint hand in hand,
beide naakt. En het is waar, de legende
en de waarheid zijn inderdaad verwant.

Juist, relaties dus - Proef mijn perfecte wereld

Opgerold op mijn ijzeren stoel
omklem ik kleumend een laken
om me te warmen maar mijn gevoel
zal elke warmtebron laten verzaken

Oh hoe makkelijk is het voor jou

om dit alles naast je neer te leggen
je af te zonderen met tand en klauw
en je eigen lot voor te zeggen

Maar hoe treurig jij ook bent
Hoe woedend je je voelt jegens mij of dit gebouw
sinds jou ben ik niet meer gewend
aan de stilte, de eenzaamheid, de kou

Want als jij kwaad bent
dan laat je mijn furiën grommen
dan is het Cerberus die wegrent
en ook Orpheus zal verstommen

Als ’s zomers de wereld herleeft
zo anders dan in de verhalen
en je mij vertelt wat je hebt beleefd
in die tijd dat de anderen je van mij stalen

Maar de winter komt ongenadig
en ondanks je reünie met de jouwen
zal er geen warmte zijn, nee baldadig
zal zij delen in mijn inwendige kou

Hoe ver moet ik nog gaan
om je helemaal voor mij te winnen
Ben je helemaal niet met mijn lot begaan?
Waar kan ik nog mee beginnen?

Ik heb Orpheus reeds gedood,
de Bacchanten waren mijn hand
Nu speelt hij de muziek die ik verbood
en nog kies je niet mijn kant

Cerberus heb ik getemd
om aan je voeten te likken
Iedereen was ontstemd,
maar bij mij zijn blijf je vertikken

De furiën luisteren naar jouw wil
Mijn stad heb ik voor je ontsloten
De furiën gaan in op elke gril
Maar van Dis heb je nog nooit genoten

Ik heb een paradijs gemaakt
Een paradijs vol dieren en planten
Bij geen tegenslag ben ik gestaakt
en als dienaren de Bacchanten

Mijn water is als nectar

Er is een boomgaard vol fruit
Niets is dood, noch bar
en Orpheus speelt hier zacht op zijn luit

Nou toe,
proef mijn perfecte wereld
Voor jou

Rondlopen heeft ook zijn charme - Het Spook van Nieuwe Haven

Met zwoegende flanken, waar de damp van af slaat,
staat mijn paard trillend op de heuvel.
Ik klop het op zijn nek om het te kalmeren,
zijn ogen schieten schichtig heen en weer.

We komen van ver, hij en ik.
En nu aan de rand van dit bos,
met een opkomende zilveren bord aan de hemel
kijken we over Nieuwe Haven.

De lucht is ijl door het vele vocht,
de huizen in de diepte zijn afgesloten
men is bang dat men het zal horen,
die nagels die schrapen over steen en hout.

Het is een kleine stad, een dorp eigenlijk.
Daar in de verte, waar de mist de grond raakt,
daar ligt de haven waar de plaats de naam aan dankt:
twee pieren vermolmd hout en stinkende visnetten.

Een paar schommelende visboten die zacht kraken
wekken een paar slapende meeuwen.
Het café heeft zijn deur gesloten, de luiken zijn dicht
en de vissers binnen praten met gedempte stemmen.

Soms kijken ze schuchter over hun schouder
alsof het spook daar zal staan.
Alphons is de barman en hij tapt stil
maar stoïcijns door in de schemer van zijn kroeg.

Mijn paard trekt onrustig aan de leidsels.
De kou en het avondvocht trekken langzaam mijn kleren in.
Ik huiver en klopt het paard bemoedigend op de hals.
Ik huiver weer, de stilte begint op mij te drukken.

Ik kijk naar de begraafplaats aan de rand van het dorp
en ik vraag en af of er iemand over mijn graf loopt,
een eenzame ziel die dwaalt en rond schuifelt
omdat er niets anders is wat hij of zij zou kunnen doen.

Misschien is het wel het spook van Nieuwe Haven,
de reden waarom ik hier sta, uitkijkend over het dorp.
Misschien loopt het spook wel over mijn graf
en waarschuwt mij met huiveringen en herinneringen

Ik weet het nog: Bob is de vishandelaar en
iedere avond is hij bij zijn vrouw op zoek naar warmte.
Zijn dikke lijf zweet tegen haar aan,
ze huivert zwijgzaam, ze zal hem die klappen nooit vergeven.

Maria is weduwe, ze ligt op bed en staart;
alle barsten in het plafond heeft ze een naam gegeven.
Haar man stierf vorig jaar toen hij uitgleed,
van de trap viel en met een stille schreeuw zijn nek brak.

Maar alle mensen hier zijn nors en achterdochtig.
Alphons, Bob en zijn vrouw en Maria
hun gespannenheid blijkt uit hun wens om ontspannen te zijn.
Allen wachten zij stil de komende nacht af.

Ik bestijg mijn paard, hij briest tegen de mist.
Langzaam dalen we de heuvel af, door het woekerende veld.
De nachtelijke bomen zijn zwarte silhouetten
waar mijn fantasie monsters van kan maken.

We komen op een stenen pad dat naar het dorp leidt,
de hoeven van het paard kletteren schel in de dorpse leegte.
De mensen van het dorp zullen het geluid horen,
het geluid van de man met zijn paard in de nacht.

Ze verschuilen zich verder onder hun dekens,
doen een extra slot op hun deur,
schuiven hun gordijnen dicht en doven hun lichten.
Ze zitten en wachten af in het donker.

Ik rijd langzaam door de straten
en speur de lege straten af naar leven en beweging,
maar er is niets, enkel de wind die een eenzame wals danst.
Vruchteloos lijkt de speurtocht naar het spook van Nieuwe Haven.

Wellicht besef ik daardoor hoe ver ik inmiddels ik buiten hun leven sta.
Na een leven hier, schuilen zij binnen,
in bed, of vertellen verhalen in een zilte kroeg
en ik ben terug gekomen en ik jaag mijn witte walvis.

Zij leven overdag angst vrij en trotseren de straten.
Ze lachen en werken, ze praten en leven.
Ik sluip dan, omdat ik op zoek ben en meer wens
ik kom tot leven als zij gaan sluipen en sterf als de zon opkomt.

Ik rijd langs de huizen en ik bekijk mijn reflectie in het glas.
Een man in donkere kleding, gezeten op een zwart paard.
Mijn bleke gezicht spreekt met een glimlach,
ik zwaai naar mezelf.

Eindelijk besef ik de waarheid,
en de verhalen die ik kan creëren,
wat ik heb gevonden waar ik naar zocht, want:
Ik ben het spook van Nieuwe Haven.